

Женя і Синько

ОГІРОК З ПОРОСЯЧИМ ХВОСТОМ

Доповідна записка вчительки малювання

Ізольди Марківни Книш

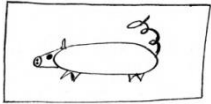
директорові школи

Товаришу директор!

Сьогодні, згідно з планом, я проводила урок малювання в 5-А класі. Тема уроку: зображення огірка у двох площинах — горизонтальній та вертикальній. Мала на меті привчити дітей до просторового мислення, тобто до того, щоб діти бачили і вміли зображувати предмети не плоскими, а об'ємними, тобто розгорнутими в просторі. Перші п'ятнадцять хвилин я детально пояснювала мету уроку. (Зазначу: в класі стояв шум, і Андрій Кушолоб, якого всі називають Бен, кілька разів пірнав головою під парту і, розмахуючи у повітрі ногами, комусь вигукував: «Бий з флангів!»). Я відразу ж викликала Бена до дошки. Той, як завжди, строїв міни й пускав очима бісики, але, маючи неабиякі здібності до малювання, швидко упорався із завданням. Потім я викликала до дошки Женю Цибулько. Ви, мабуть, знаєте, товаришу директор, цю смаглявеньку дівчину з першої парти. Вона кругла відмінниця, уважна й серйозна на уроках, проте може й коника викинути: повернутися й ляснути кого-небудь по лобі. Коли їй зауважиш, сердито насупиться й пересмикує плечем: «Хай не лізе!.. Хай не щипається!» Крім того, є в неї ще одне дивацтво — прикидається хлопцем: стрижеється коротко, по-хлоп'ячому і носить хлоп'ячі сорочки й штани або шаровари. Словом, характер у дівчини нелегкий, але такої вихватки я від неї не сподівалася.

А було, товаришу директор, так.

Вийшла Цибулько до дошки, і я їй сказала: «Ви теж намалюйте мені огірок у двох площинах». І поки Цибулько щось там креслила, я пішла між рядами парт, щоб перевірити домашнє завдання. Враз у мене за спиною почувся хрипкий, наче простуджений голосок. Той голосок чмихнув і проказав: «Хрю-хрю...» Я повернулася й побачила: Цибулько вже намалювала овальне тіло огірка і приступила до зображення хвостика. Але хвостик закрутила так, що він став не огірковий, а поросячий. Далі, підохочена смішечками в класі, Цибулько домалювала голову і рильце. І я, на превелике своє здивування, побачила на дошці не предмет сільської городини, а справжнісіньке поросся. (Додаю копію того малюнка).

Та ще більше я здивувалася, коли те поросся вдруге чхнуло, покрутило хвостиком і проказало: «Хрю-хрю...» Товаришу директор! Я не помилилася. Клас раптом притих, сидів зацікавлено, і в цей час ніби із-за дошки, а може, із стіни чи навіть із самої підлоги почулося густе смаковите хрюкання. Це було справді поросяче хрюкання, присягаюся — так людина, аби й схотіла, ніколи в житті не захрюкає.

Я була настільки вражена, що, мабуть, із півхвилини мовчала, не в змозі й рота розтулити. А потім мене прорвало: — Цибулько! — крикнула я. — Що це за фокуси! Зараз же зітріть малюнок і сідайте! Ставлю вам двійку! Цибулько стерла малюнок і набурмосена почовгала на своє місце. І так, знаєте, нервово смикнула плечем, показуючи, що вона, бачте, вельми невдоволена. А коли проходила повз мене, я заглядила таке, що й досі не можу опам'ятатися. На ній була голубенька ворсиста кофта. Верхній гудзик розстебнуто. Так от: кофта раптом настобурчилася, під нею щось заворушилося, і тоді з-за коміра швидко висунулась... маленька волохата ручка. (Товаришу директор! Прошу повірити: я стверджую це при повному розумі і ясній свідомості). Отож висунулась руда волохата ручка, легенько помахала в мій бік, наче сказала: «Гуд бай! До відзенья, Ізольдо Марківно!» А потім (і це, повторюю, чистісінька правда) виткнулась у прорізі кофти чиясь швидка лукавенька мордочка і показала мені язика. Язик був довгий, гнучкий і червоний на колір. Запевняю, я не могла помилитися. У мене чудовий художній зір. З Володимирської гірки я можу легко відрізнити, якого кольору купальні шапочки у дівчат, що стоять на піску на тому березі Дніпра. Так що зорова помилка абсолютно виключається. На власні очі я бачила і лукавеньку мордочку, і червоний язик, що звивався гадючкою. Отже, висновок один: учениця 5-А класу Євгенія Цибулько прийшла на урок або з механічною лялькою (очевидно, імпортною), або з якимось живим звірятком. І одне, й друге, за вашим же наказом, товаришу директор, приносити в школу не дозволяється. Можете уявити, що було далі. Учні посхоплювались із місць, оточили Цибулько і в один голос: «Женю, покажи, покажи!..» Кричать, стрибають, мало на голову не лізуть. Я рознервувалася, підійшла до Цибулько і сказала: «Що це в тебе за іграшка? Негайно віддай сюди!» А вона побіліла, стоїть і дивиться на мене сторопіло, наче не розуміє, що від неї вимагають. Тоді я сама (може, це й непедагогічно) обмацала її кофту, однак нічого, крім баєвої хлоп'ячої сорочки та піонерського галстука, під кофтою не знайшла. Я відкрила кришку парти, думала, що вона туди сховала свою іграшку, але і в ящику парти було порожньо, тільки валялася там скоринка сухого хліба та срібні обгортки з-під шоколаду (очевидно, для фантів). У портфелі теж нічого зайвого не виявилось.

Уявіть моє приниження, коли я копирсалася в чужих речах, а довкола товклися учні, кричали й сміялися, а Бен вигукував: «Роздягнуть! Обшукать її! Вона шпигунка!» — і корчив при цьому гримаси. Шум і галас не вщухали до самого дзвінка, я вже не могла вгамувати клас.

Оскільки урок було фактично зірвано, прошу вас, товаришу директор, розібратися в цій історії і покарати винних.

Викладач художньої вишивки та малювання

Ізольда Марківна Книш